

Σ Μ Υ Ρ Ν Ι Ω Τ Ι Κ Α

Η ΦΑΣΟΥΛΙΩΤΙΣΣΑ

[ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΛΑΟΥ]

Μελαγχροινή τοῦ Φασουλᾶ καὶ εὐμορφιά τοῦ κοσμοῦ,
ποῦ σοῦπρεπαν σεράγια.
Γιὰ βάλε με 'ς τὴν πόρτα σου νὰ βρῶ τὸ νοῦ μου, φῶς μου,
Γιὰ λύσε μου τὰ μάγια.

Ἄπ' τὸ πρῶτ' σταλαματιὰ δὲν ἤπια 'ς τὴν ταβέρνα·
Σὲ εἶδα κ' ἔγεινα στουπί.

— Ἄχ! κέρνα μὲ τὰ χεῖλια σου, μὲ τὴν καρδιά σου κέρνα,
μήπως τὸ ντέρτι μου κοπῆ.

Μὲ τὰ παιχνίδια σου σκορπῶ τὰ πάθη μου τὰ χίλια,
ὅπου μὲ τρῶν', βασίλισσα.

Πές μου δρῶ λόγια ὀλόχρυσά μὲ τὰ γλυκά σου χεῖλια,
π' ἀκόμα δὲν τὰ φίλησα.

Ἔχω κουμπούρια ἔτοιμα καὶ συντροφιά ξεφτέρια
Γιὰ νὰ σὲ κλέψω, μάτια μου.

Σκοτάδ' εἶναι 'ς τὸ σπῆτι σου . . . ἔλα νὰ 'θρῆς ἀστέρια
'ς τὸ ' ἀγάπης τὰ παλάτια μου.

Μὰ πάλι ἂν δὲν μὲ ἀγαπᾷς λυπήσου με λιγάκι·
Μὴν θές νὰ βασανίζωμαι.

Τὴν χάγια σου ὅλη μάζωξε καὶ κάμε τὴν φαρμάκι

Καὶ πότισέ με νὰ σθυσθῶ, νὰ μὴ σὲ συλλογίζωμαι!...

[Σμύρνη, 1894.]

ΜΙΧΑΗΛ ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΔΟΣ